

πτον επιτυχίαν ποιημάτων τινά του Καλδερών, έπο-
λιτογράφησε και αυτόν εις την γερμανικήν φιλολο-
γίαν.

Μετά την αμίμητον ταύτην μετάφρασιν, ό Σλέγ-
κελ έπανήλθεν εις τό στάδιον της άρκτώας φιλολο-
γίας· εξέδωκεν *Ισπανικήν, Πορτογαλλικήν και*
Ιταλικήν άνθολογίαν, και έπλούτησε τόν γερμανι-
κόν Παρνασσόν διά πολλών άριστουργημάτων του
Τάσσου, του Πετράρχα, του Γκουαρίνη, του Σεβάν-
τες και του Καμόενς.

Αί πρωτότυποι του ποιήσεις έχουν εις άρχαϊκόν
τινα χαρακτήρα και άφείλιαν αξιοθαύμασον. Τοιού-
τον είναι τό ώραϊόν του άσμα *‘Ο Άρίων. ‘Ο Πυγ-
μαλίων* έγραφή κατά τόν έλληνικόν τρόπον· προσ-
καλούμενον από τόν έραστήν τό ιερόν πυρ καταβαί-
νει έντός του λίθου. Τό γοητευτικώτατον τουτο
ποίημα είναι καυστικώτατον ως αί φλόγες του έρω-
τος, αλλά σεμνόν, και δύναται νά τεθή πλησίον του
Μονολόγου του Ρούσσώ χωρίς ούτε νά πάθη ούτε
νά ελάψη.

Ότε ή Κυρία Στάελ μετέβη εις Γερμανίαν διά νά
σπουδάσῃ τά ἔθνη, τά έθιμα και την έπιστημονικήν
της κατάστασιν, συνέδεσε στενοτάτους φιλικάς δε-
σμούς μετά του Σλέγκελ και του αύταδέλφου του
Φρεδερίκου. Την ήκολούθησαν δέ μετά ταύτα άμφό-
τεροι εις τε την Ιταλίαν και την Γαλλίαν, όπου
σπανίως άπεμακρύνετο ό πρώτος από αυτήν. Διμο-
σιεύσας τότε την *Παραβολήν της Φαίδρας* του
‘Ρασίν προς την του Εύριπίδου, συνετάραξε τούς
κλασσικούς της Γαλλίας. Ολόκληρος ή σπείρα των
φιλολόγων έτάνωσε τά τόξα της κατά του συγγρα-
φέως, τόν ώνόμασεν ιερόσυλον, και τόν κατεσπάραξε
δί' άρών, των όποίων τό άνηλίες δυσκολεύομεθα σή-
μερον νά έννοήσωμεν.

Τό 1808 έτος, ό Σλέγκελ παρέδωκεν εις Βιέννην
δεκαπέντε μαθήματα φιλολογίας, τά όποια έτυπώ-
θησαν και μετεφράσθησαν εις όλας τās εύρωπαϊκάς
γλώσσας· αί περί της άρχαιότητος σκέψεις του έθεω-
ρήθησαν παρά πάντων, και δικαίως, ως άριστούρ-
γημα, και οι χαρακτήρες των τραγικων Έλλήνων
διεγράφησαν παρ' αυτού με άπαραδειγματίστον ευ-
στοχίαν. Ομιλών περί της άρχαίας δραματουργίας
έξετάζει προς τοίς άλλοις κατά έάθος την ποιητι-
κήν του Αριστοτέλους, και έκθέτει δόξας πολλού
λόγου αξίας περί της σκηνογραφίας. «Έμεινα έκστα-
τική, είπεν ή Κυρία Στάελ, όταν ήκουσα κριτικόν,
εϋγλωττον ως ρήτορα, κτλ.»

Μεταβάς εις Κάσσελ και εις 'Ανόβερ, έγνώρισε τόν
περίφημον ιστορικόν της 'Ελβετίας Ιωάννην Μύλ-
λερ, όστις, υπό τόν χρυσούφαντον μανδύαν της Αύ-
λης της Βεσφαλλίας, έκρυπτε καρδίαν γερμανικήν,
υπεραλγοῦσαν διά τά δυστυχήματα της πατρί-
δος του.

Όταν μετ' όλίγον ή άστυνομία του Ναπολέοντος
έστισε τά ύποπτα έλέμματα της επί τινων συγ-
γραφών της Κ. Στάελ, ό Σλέγκελ μετέβη μετ' αύ-
της εις Σουηκίαν, και τό 1813 και 1814 ήκολού-
θησε τόν βασιλόπαιδα εις τās έκστρατείας του, και
συνέταξε τās προκηρύξεις του Βερναρδόντ κατά της
Γαλλίας. Μετά την επάνοδον των Βουρβόνων συνώ-
δευσε την Κ. Στάελ εις Παρίσιους. Τό 1815 έπε-
σκέφθη και δεύτερον την Ιταλίαν, όπου ένησχολήθη

κυρίως εις την σπουδήν των ρωμαϊκων και τυρρήνι-
κων άρχαιοτήτων. Τότε πολλαί διατριβαί γραφεΐσαι
από αυτόν περί διαφόρων τεχνικων άντικειμένων,
έδημοσιεύθησαν διά των έφημερίδων. Περίφημος
υπήρξε και ή περί της ρωμαϊκής ιστορίας του Νίε-
βουρ διατριβή του. Τό 1818 έγραψε δοκίμιον πε-
ρί της προβαρσαλικής γλώσσης και φιλολογίας,
και απέδειξεν ότι έγνώριζε κατά έάθος την γαλλι-
κήν. Μετά ταύτα άναδειχθείς καθηγητής εις τό
Πανεπιστήμιον της Βόννης, ήσχολήθη ιδιαιτέρως
εις την ίνδικήν φιλολογίαν, και εξέδωκε τό 1829
την *‘Ραμαγιάνα* και την *‘Ιτοπαδέσαν*. Επί τέλους δι-
εϋθνε προς τόν Κ. Μάκιντς στοχασμούς τινας πε-
ρί της σπουδής των άσιατικων γλωσσων, και άπί-
θανε τιμώμενος και θαυμάζόμενος παρ' άπάσης της
Γερμανίας και της Εύρώπης. Ε. Μ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΝΙΔΑΗΣ.

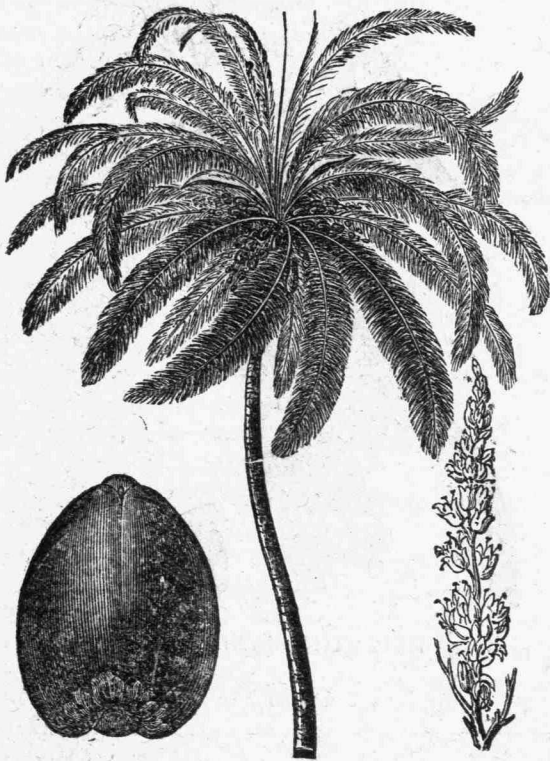
Τό φυτόν εκ του όποιου λαμβάνομεν την Βανίλ-
λην είναι παράσιτον, τρέφεται δηλαδή από τά πλη-
σίον δένδρα, επί των όποίων επικολλάται· όμοιάζει
δé ως προς τό σχήμα του τό των φασσολίων, και
έμπεριέχει πληθος μελανων λαμπρων σπόρων, κε-
κρυμμένων εις λιπώδη άρωματικήν και εύωδιστάτην
τινά ύλην. Κατ' άρχάς ό καρπός είναι πράσινος, προ-
χωρούσης δέ της ώριμότητος κιτρινίζει, και τότε
είναι καιρός νά συλλεχθῇ, καθότι άλλως ή λιπώδης
αύτη ύλη εξατμίζεται και εκρέει όλος διόλου. Η
καρπολογία άρχεται εις τό τέλος του Σεπτεμβρίου,
και παύει εις τόν Δεκέμβριον. Οι καρποί άποξηραί-
νονται 14 ήμέρας περίπου εις σύσκιον τόπον, μετά
την άποξήρανσιν αλείφονται πολλάκις με βούτυρον
του Κακάου διά νά προφυλαχθώσι τόσον από την
εξατμισιν όσον και από τά έντομα. Μετά ταύτα περι-
τυλγόνται ανά 50 τοιαύτα φασσόλια με φύλλα του

καλάμους, και μερικά τοιαῦτα δερμάτια ὁμοῦ με ἐλάσματα κασσιτέρου, και οὕτω στέλλονται εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ πατρις τῆς Βενίλλης εἶναι τὰ θερμότερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς τόσον τῆς στερεᾶς ὅσον και τῶν νήσων, κατ' ἐξοχὴν δὲ εὐρίσκεται εἰς τὴν νέαν ἰσπανίαν, εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον, και εἰς τὴν Ἰαμαϊκὴν ἐπὶ δυσβάτων και δασυδῶν ὀρέων, ὅπου οἱ Αἰθίοπες συλλέγουσι τοὺς καρπούς· καὶ τοὺς πωλῶσιν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἰσπανοὺς ἐμποροῦς. Ἔνεκα τοῦ λεπτοτάτου και εὐωδιστάτου ἀρώματός τῆς ἡ Βενίλλη προστίθεται εἰς διάφορα γλυκίσματα και γλυκέα οἶνοπνεύματα (liqueurs) κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰ τοῦ Κακάου φυράματα (chocolat).

Πρὸ καιροῦ ἐφημέισθη και τὸ βάμμα τῆς Βενίλλης ὡς ὠφέλιμον εἰς τὴν μελαγχολίαν και ἀτονίαν, και μετὰ τοῦ ἐλαίου τῶν ἀμυγδάλων πρὸς κατασκευὴν τινὸς χρίσματος· πρὸς στερέωσιν τῶν τριχῶν, καθὼς μετὰ κηροῦ και τοῦ σπέρματος τοῦ κήτους (Spermacele) πρὸς ἀπάλυνσιν τοῦ δέρματος.

Ξ. Α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΡΥΟΦΟΡΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν φοινίκων ὁ Καρυοφόρος (Coccus Nucifera) εἶναι ἐκ τῶν ὠφελιμωτέρων, εἶναι δένδρον 60—80 πόδων τὸ ὕψος, ὁμοιάζον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τὸν κοινὸν φοινίκᾳ (Phoenix Dactylifera) τὴν χουρμαδιάν. Οἱ δὲ καρποὶ του, τὰ λεγόμενα Κοκκίμηλα, ἔχουσι πολλάκις τὸ μέγεθος ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, εἶναι ὠσεῖς, ὀλίγον γωνιαῖοι και ἔχουσιν ἐπιδερμίδα δερματώδη, βαθύραιο, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τὸ περίπου τριῶν δακτύλων παχὺ ὕψοςμα εὐκόλως ἀποχωριζόμενον κατὰ τὸ μῆκος εἰς νήματα. Ἀμέσως ὑπὸ τὸ ὕψοςμα τοῦτο εὐρίσκεται ὁ φλοιὸς τοῦ κήκου. Οὗ-

τος δὲ σύγκειται ἐκ σκληροῦ φλοιῦ ξύλου και δεικνύει εἰς τὸ ἄνω ἄκρον του τρεῖς κοιλώματα ἐκ τῶν ὁποίων βλαστάνει ὁ κόκκος.

Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κοκκίμηλων εἶνε πλήρες γαλακτώδους τινοῦ ὁποῦ (ρογχοσούρας)· προχωρησάσης δὲ τῆς ὠριμότητος, μεταβάλλεται εἰς πηρῆν, ὅστις ἔχει τὴν γεῦσιν τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων, και ἐὰν τὰ ἀποξηρανθέντα κοκκίμηλα τιναχθῶσι, προξενούσι κρότον ὡς κωδωνισμὸν.

Ὁ ὅπος τῶν κοκκίμηλων μεταχειρίζεται ἀπὸ τοῦς ἐγγυρίους ὡς ἀξιόλογον ποτόν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ἀποσβύνει τὴν δίψαν, ἀλλὰ και θεραπεύει διαφόρους νόσους. Εἰς καρπὸς φθάνει διὰ δύο διψώντας ἀνθρώπους. Τὸν πηρῆν τρώγουν ὠμὸν ἢ τεθλασμένον με ὕδωρ ὡς γαλακτωμα, ἢ ἐκθλίβουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἔλαιον. Πρὶν τῆς ἀνοιξέως τῶν ἀνθέων ἐμπεριέχεται ἐντὸς αὐτῶν εἰς ἰδιαίτερα ἀγγεῖα, νεκταροφόρα ὀνομαζόμενα, γλυκύτατος ὁπὸς, χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν οἴνου, ὀζους και σακχαρέως. Ἐκτὸς τούτου τρώγουσιν οἱ κάτοικοι και τὴν ἐντεριώνην τοῦ δένδρου, δηλ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κορμοῦ εὐρισκόμενον μαλακώτατον και ἀραιὸν ξύλον, ἐγκέφαλος (μυελὸς) τοῦ φοίνικος ὀνομαζόμενον. Ἐκ τῶν τρυφερῶν φύλλων τοῦ δένδρου τούτου κατασκευάζουσι διάφορα θρεπτικώτατα φαγητά. Ὁ κορμὸς παρέχει ἀξιόλογον και πολύτιμον ξύλον εἰς τοὺς ξυλουργοὺς, και ἐκ τοῦ προεκτεθέντος ὑδάσματος τοῦ καρποῦ κατασκευάζουσι σχοινία, τὰ ὁποῖα διακοῦν περισσότερον καιρὸν παρὰ τὰ ἐκ κανάβεως, και κατ' ἐξοχὴν ἀντέχουσιν εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἐκ δὲ τοῦ σκληροῦ φλοιοῦ, τοῦ καρποῦ δηλαδὴ τοῦ καρύου, δύνανται νὰ τορρέυθῃσι διάφορα ἀντικείμενα, ὡς ποτήρια, κοχλιάρια, κομβία, πηξίδες διὰ καπνὸν, κομβολόγια, και ἄλλα τῆς πολυτελεῖας ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς στιλβώσεως λαμβάνουσιν ὡραίαν λαμπρότητα, και εἶναι συγχρόνως διαρκέστατα.

Ὁ Καρυοφόρος Φοινὶξ εὐρίσκεται εἰς τὰ πλέον θερμὰ μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὰ τροπικὰ κλίματα τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς και Ἀμερικῆς· ἐνταῦθα δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παράλια τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν. Οἱ κορμοὶ τούτου τοῦ φοίνικος εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυρτοὶ και ἀνατρέπονται εὐκόλως ὑπὸ δυνάτων ἀνέμων. Πολλάκις φύονται τόσον πλησίον τῆς θαλάσσης, ὥστε τὸ ἄνω μέρος των (τὸ φύλλωμα) κρέμαται ὑπὲρ τὸ ὕδωρ. Οἱ δὲ ὠριμοὶ καρποὶ πίπτοντες εἰς αὐτὸ, μεταφέρονται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης πολλάκις εἰς ἀπομακρυσμένα μέρη. Οὕτως· εὐρίσκονται ἐνίοτε εἰς τὰ παράλια τῆς Νορβεγίας, λ. χ. τοιοῦτοι πρόσφατοι καρποί.

Ξ. Α.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΚΒ'.)

Η'.

ΟΠΟΙΟΣ ΗΤΟΝ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Ο ΙΑ'
ΕΙΣ ΗΑΙΚΙΑΝ ΕΙΚΟΣΙΑΤΩ ΕΤΩΝ.

Καθὼς εἶδαμεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε διήγησιν, ἡ εἰσοδος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' εἰς τὴν